

[Wittrup.]

steder, medens viovre i Jylland må nøjes med brunkul og knap nok kan skaffe os det nødvendige optændingsbrænde. Jeg vil derfor spørge om den højtærede landbrugsminister kunne tænke sig at foranledige iværksat en rationering af brænde, så at de, der har overflod, kunne bruge også andet materiale, og noget af brændet kunne komme andre tilgode. Det kunne godt tænkes, at en vis rationering ville bringe en del brænde ud til andre forbrugere end netop de store skovejere, som har rigeligt af det.

En anden ting vil jeg gerne nævne i denne forbindelse. Det har tit gjort mig ondt at se, at den dejlige danske bøgeskov hugges op og brændes. I et træfattigt land som Danmark bør vi udnytte alt gavntre fuldtud og ikke brænde det.

Selve lovforslaget, der jo er stærkt begrænset i forhold til de tidligere brændselslove, og som stadig giver en bemyndigelse til landbrugsministeren, har jeg i virkeligheden ikke noget at indvende imod. Jeg synes, at det er praktisk på denne måde. Så skal man naturligvis have en vis tillid til den højtærede landbrugsministers administration af denne store bemyndigelse, men da jeg altid har haft en indgroet tillid til landbrugsministre, hvorfor skulle jeg så ikke også have det til den nuværende?

Bovbjerg: Der har gennem en årrække været lovgivet om fremskaffelse af indenlandsk brændsel, og hvert år har vi håbet, at det kun drejede sig om en midlertidig foranstaltning. Desværre er forholdene i år på dette område ikke bedre end tidligere år. Det er beklageligt, dels fordi indenlandsk brændsel nu engang ikke er ideelt at fyre med, dels fordi det er dyrt at oparbejde og fordele, men efter min mening især fordi vi dårligt har råd til fortsat at tære på den brændselsreserve, vi har i moserne og i brunkulslejerne. Men som forsyningsforholdene nu engang er, må vi tære på disse reserver, og mit parti kan tiltræde lovforslaget, derunder også at lovens gyldighedstid fastsættes til 2 år.

Jeg skal anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

V. Knudsen: Grunden til, at vi næsten 7 år efter krigens ophør må beskæftige os med et lovforslag om fremskaffelse af indenlandsk brændselsmateriale, må søges i, at vore gamle leverandører af fast brændsel — kul og koks — har svigtet os. Vore gamle leverandører sørger for at forsyne forbrugerne i egne lande og skabe reserver;

kun hvis der bliver noget tilovers, kommer vi i betragtning, og for det kvantum, der tildeles os, må vi oven i købet betale en højere pris end den, der er gældende for hjemmeforbruget i eksportlandene.

Hvor vanskelig situationen er for vort lands forsyning med fast brændsel, fremgår deraf, at vi har måttet importere betydelige mængder fra De Forenede Stater og mindre kvanta fra Nigeria, Sydafrika og Indien. Koks er man fornylig begyndt at købe i Sydafrika, og det siger sig selv, at de meget lange transporter betyder en væsentlig fordyrelse af brændslet til stor skade for landets økonomi og industriens konkurrenceevne. Der er måske svage tegn på en lille bedring i leveringsmulighederne fra enkelte af vore gamle leverandørlande, og kulproduktionen i forskellige europæiske lande, hvorfra produktionstallene er tilgængelige, synes at vise en stigning, men nogen større optimisme i retning af en væsentlig bedring af importmulighederne er der for tiden ikke grund til at nære. Jeg mener derfor, at det foreliggende lovforslag om fremskaffelse af indenlandsk brændselsmateriale bør vedtages, og min gruppe vil stemme for det.

Der har ved lovforslagets behandling i det andet høje ting — og også her i tinget i dag — været givet udtryk for det betænkelige i, at vi tærer så stærkt på vore ret små brændselsreserver. Og det kan være rigtigt nok. Måtte der i denne henseende vise sig det lyspunkt, at vi foruden vore reserver i brunkul og tørv har betydelige reserver af flydende brændsel i Danmarks undergrund.

Det foreliggende lovforslag omhandler produktionen af tørv, kul og brunkul, men der er en særdeles vigtig funktion, hvoraf produktionen er afhængig, nemlig omsætningen af det indenlandske brændsel. Denne omsætning er forbundet med meget stort arbejde og en betydelig økonomisk risiko. Jeg vil gerne udtrykke håbet om, at de bestemmelser og vilkår iøvrigt, der fastsættes for omsætningen af indenlandsk brændsel, af de pågældende myndigheder affattes i samråd med og enighed med repræsentanter for de handelsled, der sædvanligvis beskæftiger sig med brændselshandel her i landet. Såvidt det forlyder i dag, skal der ikke være taget rimeligt hensyn til handelens ønsker, men dette kan formentlig ændres. Produktionen og omsætningen må arbejde hånd i hånd, hvis vi skal kunne nå op på den meget store produktion, der er planlagt for fyringssæsonen 1952—53.